

Δ₂' τάξη 106^{ου} Δημ. Σχολείου Αθηνών

Σχολικό Έτος 2015 - 2016

'Οι... και οι...'

Ομαδικό παραμύθι φαντασίας

που εμπνευστήκαμε από έργα

του ζωγράφου

Ιωάννη Μητράκα

Εκπαιδευτικός: Αναστασία Ν. Μαργέτη

Οι μικροί παραμυθάδες του Δ_2 ήταν:

Ευτυχία Φ.

Χρήστος - Σάββας Ζ.

Ορνέλα Τ.

Πένυ Χ.

Φράνσι Χ.

Ρενάντ Μ.

Παύλος Τ.

Εύχαρις Π.

Άχμεντ Α.

Σέργιο Μ.

Γιώργος Μ.

Μαρκ Λ.

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Με τους μαθητές της Δ₂ τάξης του 106^{ου} Δημοτικού Σχολείου Αθηνών κατά το σχολικό έτος 2015-2016 στα πλαίσια διαθεματικού σχεδίου εργασίας στην Ευέλικτη Ζώνη επιχειρήσαμε τη συγγραφή ομαδικού παραμυθιού, που βασίστηκε σε έργα του ζωγράφου Ιωάννη Μητράκα. Αρχικά ήρθαμε σ' επαφή με τις δημιουργίες του καταξιωμένου εικαστικού μέσα από την ιστοσελίδα του στο διαδίκτυο. Κατόπιν από πολυτελή λευκώματα, που ο ίδιος ευγενώς μας παραχώρησε. Τα έργα του επιλέχθηκαν, επειδή μας θύμιζαν αφηγήσεις παραδοσιακών παραμυθιών με ήρωες παιδιά ή σαν παιδιά, ζώα και φυτά πολύχρωμα. Επιπλέον κάθε φορά που αντικρίζαμε τους χρωματικούς συνδυασμούς των εικόνων του, ταξιδεύαμε σε τοπία με αποχρώσεις της φύσης, του ονείρου, της φαντασίας και του παιχνιδιού. Αλλά και σε στιγμές της ιστορίας, του μύθου και της λαϊκής μας παράδοσης. Επιπλέον τα έργα του υποβάλλουν μια ορισμένη θέση του κόσμου και του ανθρώπου βασισμένη σε αξίες πανανθρώπινες, τις οποίες τα παιδιά αξίζει να γνωρίσουν.

Αρχικά με τους μαθητές συνδιαμορφώσαμε με διάλογο και συζήτηση το κοινό πλαίσιο του μύθου. Αποφασίσαμε μετά από ψηφοφορία για τους ήρωες και τα ονόματά τους και συμφωνήσαμε να σχετίζονται με το χρόνο, θέμα που έχει απασχολήσει ιδιαίτερα το ζωγάφο στις εικαστικές του αναζητήσεις. Έτσι τους ονομάσαμε Πολυχρόνη και Κυριακή. Για τον τρόπο έναρξης του ταξιδιού των ηρώων αξιοποιήθηκε η μέθοδος της ιδεοθύελλας. Η σύνδεση με την επικαιρότητα των προσφύγων έγινε η αφορμή για τη διαμόρφωση της αρχικής κατάστασης –στέρηση γονέα- του παραμυθιού. Με διάλογο και συζήτηση συνδιαμορφώσαμε τα κύρια σημεία της πλοκής. Σκεφτήκαμε ότι το παραμύθι έπρεπε να χωριστεί σε τόσα επεισόδια όσα και ... οι παραμυθάδες. Περισσότερες ιδέες παραμυθένιες αντήσαμε από ένα άλλο ομαδικό παραμύθι μαθητών του σχολείου μας, που τώρα έχουν αποφοιτήσει, το οποίο ανακαλύψαμε στη σχολική βιβλιοθήκη. Έτσι και μέσω των κειμένων αναπτύχθηκε η ενδοσχολική επικοινωνία μεταξύ των μελών της σχολικής κοινότητας και δημιουργήθηκε αίσθηση ενότητας και συνέχειας στο χώρο και στο χρόνο.

Συμφωνήσαμε από κοινού να βάλουμε τους ήρωες να ταξιδέψουν στα γεωγραφικά διαμερίσματα της Ελλάδας και να επισκεφθούν εκείνοι αντί για μας όλα, όσα είχαμε μάθει και επιθυμήσει να γνωρίσουμε από κοντά στο μάθημα της Μελέτης Περιβάλλοντος. Σχεδιάσαμε ομαδικά πολλές φορές την πορεία και τους σταθμούς των ηρώων στο χάρτη της τάξης. Κάποιοι από εμάς ιχνογράφησαν και δικούς τους χάρτες και σημείωσαν σ' αυτούς τη διαδρομή των πρωταγωνιστών. Κάναμε έρευνες στον Η/Υ της τάξης μας για περιοχές αρχαιολογικού, οικολογικού και θρησκευτικού ενδιαφέροντος και εντάξαμε στα κείμενά μας πληροφοριακά στοιχεία που

συγκεντρώσαμε απ' αυτές. Αλλά και γνώσεις από την Ιστορία και τη Μυθολογία ενσωματώσαμε.

Επιπροσθέτως εντυπώσαμε σε ταξιδιωτικά κείμενα του βιβλίου της Γλώσσας. Σ' αυτά εντοπίσαμε τη χρήση και τη λειτουργία των ουσιαστικών, επιθέτων, μετοχών και ρημάτων αναφορικά με την περιγραφή των χώρων. Διαταράξαμε τη στατικότητα των ακίνητων τοπίων αναζητώντας σχήματα λόγου και λέξεις ή φράσεις που δημιουργούν έντονη συγκίνηση στον αναγνώστη. Επιχειρήσαμε να κάνουμε κι εμείς κάτι ανάλογο στα γραπτά μας. Έτσι συζητήσαμε για τα στοιχεία που ζωντανεύουν ένα κείμενο (χρήση διαλόγου, επιφωνημάτων, ηχοποιητών λέξεων, περιγραφών) και τονίσαμε τη συμμετοχή όλων των αισθήσεων –κι όχι μόνο της όρασης- στην επεξεργασία των εικόνων του δικού μας παραμυθιού. Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε στο ρόλο των συναισθημάτων των ηρώων σε μια προσπάθεια να διερευνηθεί και να εμπλουτιστεί και γλωσσικά το δικό μας συναισθηματικό λεξιλόγιο. Το τέλος του παραμυθιού συναποφασίστηκε με διάλογο, εστιάζοντας στην αμφιβολία ανάμεσα στην πραγματικότητα και τ' όνειρο. Όσο για τον τίτλο, μετά από πολλές ιδέες, προτάσεις και διαφωνίες αποφασίστηκε με ψηφοφορία να είναι: **“Οι... και οι ...”**. Αξίζει να σημειωθεί ότι οι περισσότεροι από τους μαθητές έγραψαν το κείμενο δύο φορές μετά από εξατομικευμένες συζητήσεις και προτάσεις βελτίωσης.

Στο σχέδιο εργασίας δεν επιχειρήθηκε ερμηνευτική προσέγγιση του καλλιτεχνικού έργου από την εκπαιδευτικό. Οι φωτογραφίες των έργων του ζωγράφου οδήγησαν τα παιδιά συνειρμικά στην παραγωγή λόγου, προφορικού και γραπτού, ο οποίος συνδέονταν με συναισθήματα, προηγούμενες γνώσεις αλλά και με τη βιωματική εμπειρία του καθενός. Ως εκ τούτου η πρόσληψη του εικαστικού έργου από την παιδική ματιά και η αναπλαισίωσή του στο ομαδικό μας παραμύθι το εμπλουτίζει με μια νέα ανάγνωση. Εικόνα και λόγος συνενώθηκαν αρμονικά και το παραμύθι μας αναρτήθηκε στη σχολική ιστοσελίδα και περιμένει τα σχόλιά σας.

Η προσωπική μου επαφή με τον Ιωάννη Μητράκα, η φιλική του διάθεση και η βοήθειά του συνέβαλαν καθοριστικά στην ολοκλήρωση αυτού του project και γι' αυτό τον ευχαριστώ από καρδιάς. Ιδιαίτερες ευχαριστίες θέλω να εκφράσω στον Σίμο Παπαδόπουλο, Επίκουρο Καθηγητή Θεατρολογίας του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης, για την προτροπή του στην ενασχόληση με το θέμα, καθώς και για τη γνωριμία με τον καλλιτέχνη και το έργο του. Κυρίως, όμως, ευχαριστώ τους μαθητές μου της Δ2 τάξης για τη χαρά της δημιουργίας που μοιραστήκαμε μαζί.

Η δασκάλα της τάξης

Αναστασία Ν. Μαργέτη

‘Οι... και οι...’

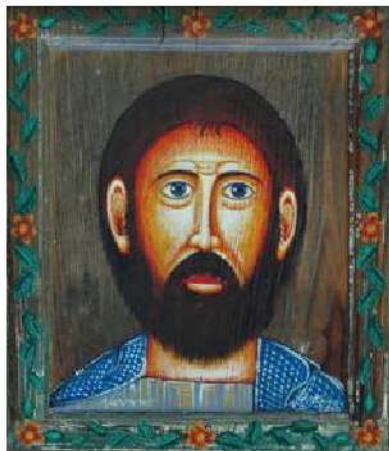
Κάποτε κάτω στην Κρήτη ζούσαν δυο αδέρφια, η Κυριακή και ο Πολυχρόνης. Το σπίτι τους ήταν κοντά στην Ιεράπετρα σε ένα χωριό, το Κεντρί, όπου ζούσαν με την μητέρα τους. Ο πατέρας τους ήταν γιατρός και είχε πάει στην Θράκη κοντά στα σύνορα, για να βοηθήσει τους πρόσφυγες.

Μια μέρα του χειμώνα ο πατέρας των παιδιών τραυματίστηκε σε τροχαίο και η μητέρα έφυγε ξαφνικά, για να τον βοηθήσει. Άφησε στο τραπέζι της κουζίνας ένα σημείωμα που έλεγε: «Πρέπει να φύγω αμέσως, ο μπαμπάς έπαθε κάτι, εσείς μην ανησυχείτε, θα έρθει σε λίγο ο παππούς. Εγώ και ο μπαμπάς θα είμαστε στην». Ο προορισμός είχε σβηστεί από ένα δάκρυ της μαμάς. Τα παιδιά ανήσυχια δεν μπορούσαν να περιμένουν και άφησαν και αυτά ένα σημείωμα στον παππού: «Παππού, εμείς φύγαμε για να συναντήσουμε τους γονείς μας, θα είμαστε καλά».

Τα δυο αδέρφια ξεκίνησαν αποφασισμένα να βρουν τους γονείς τους. Απομακρύνθηκαν βιαστικά από το χωριό τους και έκαναν στάση να ξεκουραστούν στη σκιά ενός μεγάλου δέντρου. Εκεί κοντά ήταν ένας στάβλος. Το κρύο ήταν τσουχτερό και μπήκαν μέσα αναζητώντας λίγη ζέση. Εκεί υπήρχαν κατσίκια, πρόβατα και κότες, η μυρωδιά ήταν λίγο περίεργη.

Δεν άργησε να εμφανιστεί και ο βοσκός που είχε τον στάβλο. Ήταν ψηλός με μαύρο μούσι και μαύρα μαλλιά, φορούσε μια μαύρη μπλούζα αμάνικη και κρατούσε μια γκλίτσα. Πλησίασε τα δυο παιδιά και τα ρώτησε:

-Ίντα κάμετε επαέ χάμω μοναχά σας;

Η Κυριακή απάντησε:

- Ψάχνουμε τους γονείς μας. Ύστερα του εξήγησε την ιστορία τους. Στο τέλος τον ρώτησε αν είχε δει τη μαμά τους. Αυτός απάντησε:

-Οι.

Όταν πήγαν να φύγουν, τους είπε:

-Ε! κοπέλια κάμετέ μου μία χάρη!

-Τι χάρη;

-Ένα πρόβατο έφυγε από το κοπάδι, μου το φέρνετε πίσω;

-Οκ!

-Τι;

-Οκ! Λέω.

-Ίντα σημαίνει αυτό;

-Οκ, σημαίνει εντάξει!

-Αχά!

Τα παιδιά έψαξαν και βρήκαν το πρόβατο σε μια σπηλιά. Το πήραν να το πάνε πίσω και αυτό βέλαξε!

-Μπε!! Εγώ δεν γυρνάω εκεί πίσω. Αυτός το μόνο που θέλει, είναι να μας φάει!

- Το πρόβατο μίλησε;

- Ναι!!!

- Κυριακή, φοβάμαι πολύ!

- Κι εγώ!

Ο Πολυχρόνης είπε στο πρόβατο:

- Μήπως είδες την μαμά μας;

- Θα σας πω, αν κάνετε κάτι για μένα Μπεεε!!!

- Τι;

- Μπεε! Ο αγρότης δεν μας ταΐζει καλά και όταν μας δίνει τροφή, είναι μόνο μια φορά, το απόγευμα. Λοιπόν, θα πάτε στο πίσω μέρος του στάβλου και θα μου φέρετε ξερό χορτάρι.

- Καλά λοιπόν.

Τα παιδιά έτρεξαν για το χορτάρι αλλά δεν ήταν τόσο εύκολο. Έπρεπε να μην τους δει ο αγρότης, που καθόταν σε μια καρέκλα ξύλινη μπροστά, μπροστά. Πήγαν πίσω από ένα δέντρο. Δέντρο σε δέντρο πήγαν στο πίσω μέρος για το χορτάρι. Αλλά η πόρτα που φύλαγε το χορτάρι ήταν κλειστή. Ευτυχώς δεν ήταν κλειδωμένη! Η Κυριακή πήγε να την ανοίξει και έκανε θόρυβο, γι' αυτό ο αγρότης σηκώθηκε να δει τι συμβαίνει. Τα παιδιά τρομαγμένα κρύφτηκαν πίσω από τα δεμάτια. Όταν εκείνος έφυγε, τα παιδιά άρπαξαν γρήγορα γρήγορα το χορτάρι και το έδωσαν στο πρόβατο.

- Μπεε! Μπράβο σας λοιπόν, τα καταφέρατε! Αλλά την μητέρα σας δεν την είδα. Χα! Χα! Χα!

- Ω! Έλα τώρα!

- Μπεεε!!! Αντίο!

- Το μισώ αυτό το πρόβατο!

Μια βδομάδα παραπλανιόντουσαν σαν χαμένα τα δυο αδέρφια σ' όλο το νησί. Πέρασαν και από την Κνωσό, μπήκαν στο παλάτι του Μίνωα, όπου θαύμασαν τις τοιχογραφίες και ξεκουράστηκαν πίσω από τον θρόνο του. Κοιμήθηκαν σε κάποια έρημη παραλία και ένα μεσημέρι πεινασμένα έκλεψαν μερικά ρόδια από ένα χωράφι.

Περπατούσαν συνεχώς και ήταν ταλαιπωρημένα τα δυο παιδιά, ώσπου ο Πολυχρόνης είδε έναν ταύρο που είχε στην πλάτη του μια κοπέλα. Αμέσως του ήρθε στο νου πως ο ταύρος μπορεί να ήταν ο Δίας και η κοπέλα η Ευρώπη! Το είχε μάθει στο σχολείο. Το αγόρι τους έδειξε στην Κυριακή, η οποία δεν πίστεψε ότι ήταν αλήθεια αλλά νόμιζε πως είχαν παραισθήσεις από την πείνα. Όμως ο ταύρος πήδηξε και σηκώθηκε αέρας! Τότε κατάλαβαν πως είναι αλήθεια. Η Κυριακή πλησίασε και είπε στον Δία την ιστορία τους. Αυτός δέχτηκε να τους βοηθήσει και προσφέρθηκε να τους κουβαλήσει στην πλάτη του ως την Πελοπόννησο. Τα παιδιά σκαρφάλωσαν πάνω του και πέταξαν μακριά!

Ο ταύρος – Δίας αστραπιαία σαν του κεραυνού τη λάμψη έσκισε τον συννεφιασμένο ουρανό και μετέφερε τα δυο αδέρφια στον Ισθμό της Κορίνθου. Αυτός συνέχιζε με την Ευρώπη στην πλάτη του για τις χώρες του μύθου. Τα παιδιά ήταν η πρώτη φορά που περνούσαν από εκεί. Στάθηκαν πάνω στη γέφυρα και παρατηρούσαν τα πλοία που περνούσαν από κάτω. Ο Ισθμός της Κορίνθου ήταν παλιά μια στενή λωρίδα γης που ένωνε την Στερεά Ελλάδα με την Πελοπόννησο. Οι άνθρωποι είχαν αποφασίσει να ανοίξουν μια διώρυγα, για να συντομεύουν τα ταξίδια των πλοίων. Στα παιδιά έκανε τόση εντύπωση ο κόσμος που είχε μαζευτεί εκεί. Άντρες, γυναίκες και παιδιά έσκυβαν απ' τη γέφυρα κοιτώντας προς το κανάλι. Αυτά κοιτάζαν τριγύρω ψάχνοντας τους γονείς τους αλλά εκείνοι δεν φαίνονταν πουθενά.

-Θα την κρατάς στην αγκαλιά σου, Ξαναείπε η ίδια μάγισσα.

Πραγματικά οι μάγισσες χάρισαν στον Πολυχρόνη φτερά πολύχρωμα, μεγάλα και πανέμορφα. Το αγόρι την ίδια στιγμή πήρε την αδερφή του και πέταξαν μαζί προς την Ολυμπία. Εκεί είδαν ότι γίνονταν οι Ολυμπιακοί Αγώνες. Τους παρακολούθησαν με προσοχή. Είδαν πολλά αθλήματα, όπως πάλη, πένταθλο, σφαίρα, παγκράτιο και άλλα. Παρατήρησαν με έκπληξη ότι οι αθλητές αγωνίζονταν γυμνοί αλλά οι θεατές που τους παρακολουθούσαν δεν έδειχναν να παραξενεύονται. Μήπως είχαν ταξιδέψει πίσω στο χρόνο κι είχαν γυρίσει στην αρχαία εποχή; Ή μήπως όχι; Γιατί είδαν κι αρκετές γυναίκες ανάμεσα στους θεατές. Στην αρχαία Ελλάδα αυτό δεν επιτρέπονταν. Μυστήριο...

Ξαφνικά τα δυο αδέρφια ένιωσαν να μαγεύονται από έναν παράξενο και μελωδικό ήχο. Αρχισαν να τον ακολουθούν, για να δουν από πού προέρχεται. Τότε βλέπουν μπροστά τους τέσσερις κοπέλες, που στην πραγματικότητα ήταν μάγισσες και χόρευαν με μεγάλη ευχαρίστηση βγάζοντας σπίθες από τα χέρια τους.

Τα παιδιά κατάλαβαν πως ήταν μάγισσες και τις ρώτησαν αν γνώριζαν κάποιες πληροφορίες για τους γονείς τους. Αυτές τους απάντησαν ότι πρέπει να πάνε να τους φέρουν από την Ολυμπία τα άσπρα κρινάκια, που φυτρώνουν μόνο εκεί. Ο Πολυχρόνης τις ρώτησε:

-Πώς θα πάμε εκεί;

-Θα σου χαρίσουμε φτερά, είπε η μία μάγισσα.

-Και την αδερφή μου πώς θα την πάρω μαζί μου; Δεν την αφήνω εδώ!

Αφού παρακολούθησαν κάποια από τα αθλήματα, θυμήθηκαν ότι έπρεπε να δώσουν στις μάγισσες τα άσπρα κρινάκια που φύτεωναν σ' εκείνη την περιοχή. Τα έψαξαν κι αφού τα βρήκαν, έκοψαν μερικά, τα πήραν και γύρισαν στην Κόρινθο. Με τα ίδια φτερά.

Εκεί τα πρόσφεραν στις μάγισσες, που τους περίμεναν. Εκείνες τους είπαν πως έχουν πληροφορίες, ότι οι γονείς τους είχαν πέρασει πρόσφατα από την Αττική. Άφησαν τα φτερά στον Πολυχρόνη, ώστε τα δυο παιδιά να συνεχίσουν το ταξίδι τους πιο εύκολα. Τότε το αγόρι πήρε ξανά την αδερφή του και συνέχισαν το ταξίδι τους πετώντας.

Και να, λοιπόν, που έφτασαν στην Αθήνα, την πρωτεύουσα της Ελλάδας. Τι μεγάλη πόλη, σκέφτηκαν. Είχε πολλά αυτοκίνητα, φασαρία και καυσαέρια. Οι πολυκατοικίες ήταν πολλές, ψηλές και στέκονταν η μια δίπλα στην άλλη. Δεν υπήρχε παρά ελάχιστο πράσινο. Οι άνθρωποι περπατούσαν βιαστικοί, για να πάνε στις δουλειές τους. Δεν άρεσε ιδιαίτερα στα παιδιά το μέρος εδώ. Δεν ήθελαν να ζουν σ' αυτήν την πολύβουη πόλη.

Εκείνα έχουν μάθει να παίζουν στις εξοχές της Κρήτης. Τι κρυφό, τι κυνηγητό, τι πυραμίδες από το πρωί ως το βράδυ. Όταν ζεσταίνονταν, έριχναν και καμιά βουτιά στα δροσερά και καταγάλανα νερά της θάλασσας. Κατάκοπα και ιδρωμένα, επέστρεφαν στο σπίτι τους για να κοιμηθούν και να ξεκινήσουν πάλι την άλλη μέρα. Αυτή είναι ζωή!!! Όχι σαν τα παιδιά της Αθήνας, που είναι κλεισμένα μέσα στα διαμερίσματα. Πόσο τα λυπούνται!!!

Περπατώντας έφτασαν στην Πλάκα. Δεν ήξεραν πού βρίσκονται και ρώτησαν έναν περαστικό.

- Κύριε, πως λέγεται το μέρος αυτό;
- Πλάκα, απάντησε αυτός.
- Όχι για πλάκα. Αλήθεια σας ρωτάμε, είπε ο Πολυχρόνης.
- Πλάκα σας λέω, ξαναείπε αυτός.

- Τι πλάκα καλέ; είπε η Κυριακή. Δεν είναι αστείο.
- Η περιοχή λέγεται Πλάκα και βρίσκεται κάτω από την Ακρόπολη, απάντησε αυτός γελώντας.
- Α! Έτσι λοιπόν, είπαν και τα δύο παιδιά.

Αφού ευχαρίστησαν τον κύριο, άρχισαν να περπατούν στα στενά, πλακόστρωτα δρομάκια. Ήταν ωραία εδώ. Δεν είχε αυτοκίνητα και τα σπίτια ήταν μικρά, διώροφα με κόκκινα κεραμίδια και τα μπαλκόνια τους γεμάτα πολύχρωμα, μυρωδάτα λουλούδια, μπουκαμβίλιες, γεράνια, γιασεμιά. Τα θεσπέσια αρώματά τους ανάβλυζαν από παντού. Ανηφορικοί δρόμοι με κατάλευκα σκαλοπάτια, ανθισμένα πεζούλια, ολάνθιστοι κήποι, πολύχρωμες γλάστρες. Τι πανδαισία χρωμάτων και αρωμάτων! Ανοιξη βλέπετε!!!

Πιο δίπλα, μια ελιά κουνάει τα ασημένια κλαδιά της στο θρόισμα του ανέμου χαιρετώντας τα παιδιά. Ενώ μια ανθισμένη κερασιά δίπλα σε μια βρυσούλα με γάργαρο και δροσερό νερό τα προσκαλεί να κάτσουν και να ξεκουραστούν στη σκιά της. Το χρυσό φως του ήλιου λούζει τα πάντα και τα παιδιά νιώθουν ηρεμία και γαλήνη. Δεν θέλουν να φύγουν από εδώ. Όμως πρέπει να συνεχίσουν!

Βαδίζοντας μέσα στα στενά της Πλάκας συνάντησαν πολύ κόσμο, κυρίως τουρίστες και μαγαζιά με τουριστικά είδη, εστιατόρια και γραφικά καφεενδάκια με πλανόδιους μουσικούς ανάμεσα στα τραπέζια τους, που έπαιζαν διάφορα όργανα.

Να μια λατέρνα! Τι όμορφος ήχος!! Ένας άλλος μουσικός έπαιζε ακορντεόν, ενώ παραδίπλα ακουγόταν η γλυκιά μελωδία μιας κιθάρας και ενός φλάουτου. Τα παιδιά ενώθηκαν με τον κόσμο και άρχισαν να χορεύουν. Διασκέδασαν με την ψυχή τους.

Όμως πείνασαν. Η κοιλιά τους διαμαρτυρόταν. Γουργούριζε. Εβλεπαν και όλα αυτά τα νόστιμα και καλοψημένα φαγητά των μαγαζιών και τους έτρεχαν τα σάλια. Κι αυτά τα γλυκά!!

Φαίνονταν πεντανόστιμα. Αλλά δεν είχαν πολλά χρήματα για φαγητό. Θα έπρεπε να αρκεστούν σε μια πορτοκαλάδα, για να δροοιστούν και σε ένα παγωτό χωνάκι, για να γλυκαθούν.

Και τότε οι προσευχές τους εισακούστηκαν.

- Πολυχρόνη, βλέπεις ό,τι βλέπω; είπε η Κυριακή.
- Εμ δεν βλέπω; Εκτός και αν τα μάτια μου κάνουν πουλάκια από την πείνα, είπε ο Πολυχρόνης!

Σε μια γωνιά του δρόμου βρίσκουν ένα χαρτονόμισμα των είκοσι ευρώ. Κοιτάνε δεξιά, κοιτάνε αριστερά. Δεν βλέπουν κανέναν περαστικό που θα μπορούσε να του είχε πέσει.

- Υπάρχει Θεός, φώναξαν και οι δύο μαζί.

Αυτός μάλλον τα λυπήθηκε και τους το έστειλε. Μπαίνουν στο πρώτο μαγαζί που βρίσκουν και παραγγέλνουν ζουμερά μπιφτέκια με τηγανητές πατάτες και σουφλέ σοκολάτας με παγωτό.

Ήταν το ωραιότερο και νοστιμότερο γεύμα της ζωής τους, ενώ δεν παρέλειψαν να πιουν στην υγεία του ανθρώπου που έχασε τα χρήματα. Ελπίζουν να μην του έλειπαν πολύ.

Όταν τελείωσαν, προχώρησαν και καθώς έστριψαν σε κάποια γωνιά, βλέπουν κάποια σκαλιά. Πολλά σκαλιά που οδηγούσαν ψηλά.

- Έλα Πολυχρόνη, φωνάζει η Κυριακή.
- Τι λες καλέ! Λέει ο Πολυχρόνης. Δεν θα ανέβω εγώ τόσα σκαλιά. Με πονάνε τα πόδια μου. Ασε που είμαι και φουσκωμένος από το φαγητό.
- Έλα σου λέω τεμπέλη! Και τον αρπάζει από το χέρι και αρχίζουν να ανεβαίνουν.

Στην κορυφή βλέπουν μερικούς μαρμαρίνους κίονες. Ψηλούς και εντυπωσιακούς. Στον ουρανό μεγάλα πουλιά πετούσαν κι έκρωζαν.

- Ααα! Η Ακρόπολη!!! Λένε και οι δύο μαγεμένοι με μία φωνή.

Άρχισαν να περπατούν ανάμεσα στον Παρθενώνα, το ναό της Αθηνάς, το Ερέχθειο, τα Προπύλαια και να θαυμάζουν τα αγάλματα. Ήταν ωραία εδώ πάνω και ένιωθαν περήφανοι για τα έργα και την ιστορία των προγόνων τους.

- Κυριακή-Κυριακή, ψιθυρίζει φοβισμένα ο Πολυχρόνης. Νιώθω ότι κάποιος μας παρακολουθεί.

- Σώπα βρε φοβητσιάρη. Ποιος λες να είναι; Η Αθηνά ή οι Καρυάτιδες; Χα, χα, χα τον κορόιδεψε γελώντας αυτή.

- Αλήθεια σου λέω.

- Εντάξει, σε πιστέψαμε. Προχώρα τώρα.

Καθώς η Κυριακή γυρίζει να πει κάτι ακόμη στον Πολυχρόνη, βλέπει το άγαλμα της Αθηνάς να κουνάει τα χέρια του. Από τα μάτια του βγαίνει μια εκτυφλωτική λάμψη. Ένα φως περιέργο... Αφού τα ανοιγόκλεισε μερικές φορές, σφίγγει τα χείλη, αναστηλώνει το κεφάλι και αρχίζει να περπατά.

- Μαμά, μαμά μου! Φωνάζει η Κυριακή τρομαγμένη. Ένα τέρας!!!

- Πού είναι; φωνάζει και ο Πολυχρόνης

- Εκεί, εκεί, δείχνει η Κυριακή.

Κοιτούν και οι δυο φοβισμένοι προς το άγαλμα. Τότε εμφανίζεται μπροστά τους η Αθηνά σαν όραμα.

- Μη φοβάστε παιδιά μου. Είμαι η θεά Αθηνά. Δεν θα σας πειράξω.

Τα παιδιά την κοίταξαν με δέος. Μαγεμένα.

Ήταν ψηλή με μακριά μαλλιά και φορούσε ένα γκρι χιτώνα. Στο ένα χέρι κρατούσε την ασπίδα της, ενώ στον ώμο της καθόταν μια κουκουβάγια. Θεά της σοφίας βλέπετε.

Τότε και τα άλλα αγάλματα άρχισαν να κινούνται και να μιλάνε μεταξύ τους.

«Αχ! Τι καλά! Ευκαιρία να περπατήσουμε λιγάκι για να ξεμουδιάσουμε. Τόσα χρόνια ακίνητα, πιαστήκαμε».

Η Αθηνά άρχισε να μιλάει στα παιδιά και να διηγείται την ιστορία αυτού του τόπου και πώς φτιάχτηκαν αυτά τα υπέροχα αγάλματα και οι ναοί.

Τους πήγε στο Ερέχθειο. Εκεί που έγινε η μονομαχία της με τον Ποσειδώνα. Ένωθε περήφανη που οι Αθηναίοι διάλεξαν το δικό της δώρο και η πόλη πήρε τ' όνομά της.

«Τι να μας πει κι ο Ποσειδώνας; είπε η Αθηνά. Καλό το δώρο του, δε λέω. Εντυπωσιακό. Όμως το δικό μου ήταν καλύτερο. Όλοι το είπαν. Δεν χορταίνεις με σκέτο νερό. Ενώ με το λάδι μπορείς να κάνεις ένα σωρό πράγματα. Να μαγειρέψεις, να ανάψεις το λυχνάρι σου το βράδυ και να απολαύσεις μια φωτισμένη ζεστή νύχτα».

Συνέχισαν την ξενάγησή τους στο χώρο. Η Αθηνά τους μίλησε για τους φίλους της: τον Ικτίνο, τον Καλλικράτη και βέβαια για τον Φειδία που έφτιαξαν αυτά τα λαμπρά, μνημεία της Ακρόπολης. Τους είπε για το χρυσελεφάντινο άγαλμα της στον Παρθενώνα. Ήταν πολύ περήφανη γι' αυτό. Ήταν πολύ σπουδαίο έργο. Συγκινήθηκε όταν τους έδειξε το χάλκινο άγαλμα της, έργο του Φειδία κι αυτό. Ήταν τόσο ψηλό, που η άκρη του δόρατός του φαινόταν από πολύ μακριά, ακόμα και από το Σούνιο.

Αφού τα είχαν δει όλα πια, κάθισαν κατάκοποι να ξεκουραστούν έξω από το παλιό Μουσείο της Ακρόπολης. Τα παιδιά της διηγήθηκαν πώς έφτασαν ως εδώ και ζήτησαν της βοήθειά της, για να βρουν τους γονείς τους. Αυτή τους είπε ότι θα τους έχει υπό την αιγίδα της, θα τους προστατεύει δηλαδή. Ο Πολυχρόνης και η Κυριακή στράφηκαν προς το μέρος της, για να την ευχαριστήσουν. Όμως αυτή είχε ήδη εξαφανιστεί. Την αποχαιρέτησαν νοερά. Τους είχε δώσει όμως κουράγιο για να συνεχίσουν το ταξίδι της αναζήτησής τους.

Τα δυο παιδιά προχώρησαν έξω από την πόλη και στη μια λίμνη του Μαραθώνα βλέπουν δυο πουλιά με ροζ φτέρωμα, τα φλαμίνγκο. Τα παιδιά κρύφτηκαν και παρατηρούσαν τα πουλιά καθώς έτρωγαν. Στα κρυφά και πριν τα πουλιά το καταλάβουν, τα παιδιά ανέβηκαν πάνω τους.

-Τζεφ δεν ξεκινάμε λέω γω;

-Έλα ρε Ντίνο...

-Τζεφ πάμε τώρα, γιατί τα άλλα πουλιά μας περιμένουν.

-Καλέ, έχουμε επιβάτες!
-Αλήθεια, ποιους;
-Να, ένα κορίτσι κι ένα αγόρι. Δεν τα βλέπεις;
-Α! Να τα!
-Γεια σας, εμένα με λένε Πολυχρόνη κι αυτή είναι η αδερφή μου, η Κυριακή.
-Γεια σας, λένε τα πουλιά.
-Προς τα πού πάτε; ρωτούν τα παιδιά.
-Προς τη λιμνοθάλασσα του Μεσολογγίου. Θα έρθετε κι εσείς μαζί μας;
Δεν πρέπει ν' αργήσουμε. Γίνεται πάρτι με γαρίδες...
-Ωραία, πάμε. Ίσως οι γονείς μας να έχουν πάει εκεί...
-Φύγαμε, λοιπόν!
Τα πουλιά μαζί με τα παιδιά πετάξανε πάνω από λιβάδια, λίμνες και άλλα υπέροχα μέρη.
-Φτάσαμε στο Μεσολόγγι.
-Ωραία, αφήστε μας εδώ.

Τα παιδιά πήγαν στη λιμνοθάλασσα, όπου εκεί είδαν διάφορα ψάρια που είχαν πολλά χρώματα, πουλιά, καλαμάρια, καβούρια και γαρίδες. Επίσης είδαν ψαράδες με τις γαίτες τους να ψαρεύουν. Προχώρησαν προς τη θάλασσα. Επειδή είχε πολύ ζέστη, είπαν να βρέξουν λίγο τα πόδια τους. Και ξαφνικά βλέπουν δυο δελφίνια να έρχονται προς το μέρος τους. Τα δυο αδέφια κοιτάχτηκαν με νόημα κι ανέβηκαν πάνω στον δελφινιών τις ράχες.

Καβάλα στα δελφίνια διέσχισαν τον Κορινθιακό Κόλπο και έφτασαν στον Ισθμό. Καθώς περνούσαν από τη διώρυγα, όλος ο κόσμος τους κοιτούσε με φωνές και χειρονομίες πάνω από τη γέφυρα. Τι περίεργα που ένιωθαν! Να περνούν ξανά από το ίδιο μέρος αλλά από την πλευρά της θάλασσας αυτή τη φορά! Στων δελφινιών τις πλάτες πέρασαν στο Αιγαίο Πέλαγος. Γέμισαν τα μάτια τους νησάκια και γλάρους και ψάρια... Γύρισαν σε πολλά μέρη, είδαν τα Δωδεκάνησα, τις Κυκλάδες, τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου και τις Σποράδες. Ελαμπαν όλα στου ήλιου το φως.

Εξαντλημένα τα παιδιά από τον ήλιο και την αρμύρα της θάλασσας παρακάλεσαν τα δελφίνια να τους αφήσουν σε μια άγνωστη ακτή. Εκεί κουρασμένα αποκοιμήθηκαν. Όταν ξύπνησαν, είδαν πως ένα καΐκι είχε πλησιάσει στην έρημη ακρογιαλιά. Κανένας άνθρωπος δεν υπήρχε μέσα. Τα δυο αδέρφια χωρίς να το πολυσκεφτούν, πήδηξαν γρήγορα πάνω. Αυτό ξεκίνησε μόνο του. Ο Πολυχρόνης άρπαξε το τιμόνι κι ακολούθησε τον άνεμο. Μετά από λίγες ώρες πλησίασαν σ' ένα μεγάλο λιμάνι.

Ήταν το λιμάνι του Βόλου. Τα παιδιά κατέβηκαν από το καραβάκι. Έκανε ζέστη, ο Πολυχρόνης ιδρώνει, ζεσταινόταν πολύ και ζαλιζόταν. Εκεί που περπατούσαν στου Βόλου τα στενά, ο καιρός άλλαξε. Αρχισε να φυσάει πολύ, τα δυο παιδιά τα πήρε και τα σήκωσε ένας αέρας δυνατός, γεμάτος πλατανόφυλλα και μυρωδιές από λουλούδια. Βρέθηκαν στο Πήλιο χωρίς να καταλάβουν και πολλά. Εκεί που περπατούσαν στα δάση, ξαφνικά εμφανίστηκε ένας Κένταυρος και άρχισε να τους κυνηγάει με το τόξο του. Τους κυνήγησε για ώρα αλλά δεν τους έπιασε. Τα παιδιά πολύ κουρασμένα κοιμήθηκαν κάτω από ένα δέντρο.

Το επόμενο πρωί φύγανε για την πεδιάδα της Θεσσαλίας. Στην πόρτα ενός αγροκτήματος συνάντησαν την Περσεφόνη. Πήγανε πιο κοντά χωρίς να φοβηθούν κι εκείνη τους είπε: «Τώρα μόλις οι θεριστές θέρισαν τα στάχνα που η μάνα μου, η Δήμητρα, έμαθε τους ανθρώπους να καλλιεργούν». Τα παιδιά συγκινημένα την χαιρέτησαν.

Μετά από λίγες ώρες φτάσανε στην Καρδίτσα. Εκεί φάγανε από μια λουκανικόπιτα. Φύγανε από την Καρδίτσα και πήγαν προς τα Τρίκαλα. Από εκεί άρχισαν ν' ανεβαίνουν στα ψηλά βουνά της Ηπείρου. Ήθελαν να πάνε προς τα Γιάννενα.

Περιπλανιόντουσαν για μέρες τα δύο αδέρφια, ο Πολυχρόνης και η Κυριακή, στα ηπειρωτικά βουνά, ώσπου επιτέλους έφτασαν σε ένα χωριό που

λεγόταν Μικρό Περιστέρι. Ρώτησαν έναν περαστικό, αν έχει δει τους γονείς τους κι εκείνος απάντησε «όχι». Η Κυριακή κι ο Πολυχρόνης προχώρησαν προς την πόλη των Ιωαννίνων. Σε λίγες ώρες είχαν φτάσει πια στα Γιάννενα. Η πόλη τους άρεσε πολύ. Εκεί υπήρχε μια μεγάλη, γαλάζια λίμνη και το αγόρι είπε στην αδερφή του:

- Α! Κυριακή, κοίτα πόσο μεγάλη είναι αυτή η λίμνη.

- Ναι, Πολυχρόνη. Αυτή είναι η λίμνη των Ιωαννίνων ή αλλιώς «Παμβώτιδα».

Τα παιδιά απόλαυσαν τη λίμνη, τις γέρικες βάρκες που έμοιαζαν ξεχασμένες σε μια γλυκιά υπνηλία και το πανέμορφο νησάκι, που υπήρχε στη μέση της. Κοντά στις όχθες της λίμνης βρισκόταν ένα κάστρο παλιό. Η Κυριακή είπε στον αδερφό της:

- Πολυχρόνη πάμε να δούμε τι έχει αυτό το κάστρο; Ε;

- Ναι, μου αρέσουν πολύ τα κάστρα!

Οι δυο τους μπήκαν μέσα στο κάστρο. Από τα ερείπια ξεπετάχτηκε ένα φάντασμα. Ήταν το φάντασμα του Αλί Πασά. Φορούσε ρούχα περίεργα και είχε ένα μικρό σπαθί. Απότομα τους επιτέθηκε. Τα παιδιά έτρεξαν στα δρομάκια του κάστρου, τρύπωσαν γρήγορα σ' ένα μικρό καμαράκι κι έτσι το φάντασμα τους έχασε. Τα δυο αδέρφια τρομαγμένα βρήκαν την ευκαιρία να φύγουν μακριά. Όσο έτρεχαν, η καρδιά τους χτυπούσε τόσο δυνατά, ντούκου- ντούκου, ντούκου- ντούκου, που νόμιζαν ότι θα σπάσει. Αναγκάστηκαν να σταματήσουν λαχανιασμένα.

Από το πουθενά εμφανίστηκε ξαφνικά ένας μουσικός πάνω σε ένα τεράστιο μοβ σαλιγκάρι. Τα μακριά του μαλλιά κυμάτιζαν στο καλοκαιρινό αεράκι. Ο μουσικός έπαιζε ένα όργανο που λέγεται σουραύλι. Στο ένα του χέρι ήταν απλωμένο ένα κομμάτι χαρτί που έγραφε ένα κείμενο σε μια άγνωστη γλώσσα. Τον είχε στείλει μια καλή μάγισσα, να βοηθήσει τα παιδιά να βρουν τους γονείς τους. Ο μουσικός τους είπε:

- Ε! εσείς παιδιά! Ακολουθήστε με !
- Γιατί; Δεν ξέρουμε ποιος είσαι ούτε ξέρουμε πού θα μας πας, απάντησαν ταυτόχρονα τα δυο αδέλφια Είσαι πολύ παράξενος!
- Αφήστε ποιος είμαι. Θέλω μόνο να σας βοηθήσω να βρείτε τους γονείς σας.

Τα δυο παιδιά συμφώνησαν κι έφυγαν με τον μουσικό στην Αρτα. Αυτός τους οδήγησε σε μια μεγάλη, πέτρινη γέφυρα και μετά εξαφανίστηκε μυστηριωδώς. Η Κυριακή είπε στον Πολυχρόνη:

- Ε! Πολυχρόνη ξέρεις πώς ονομάζεται αυτή η γέφυρα;
- Ναι, είναι το γεφύρι της Αρτας. Λένε ότι η γυναίκα του πρωτομάστορα είναι χτισμένη στα θεμέλια της γέφυρας, για να μην πέσει ποτέ.
- Αλήθεια να 'ναι ή θρύλος;
- Ποιος ξέρει; Ας φύγουμε τώρα όμως.

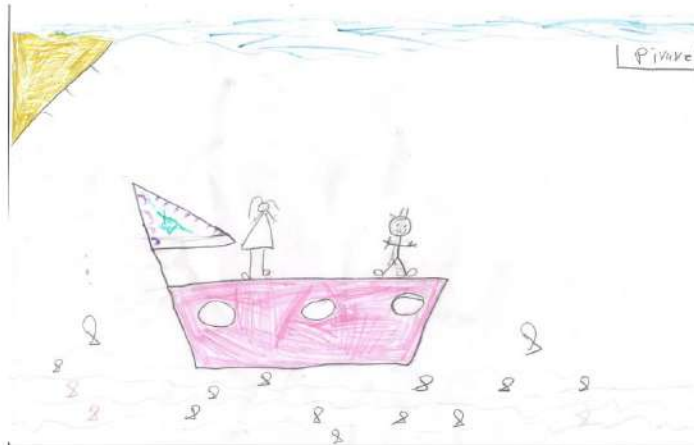
Έτσι τα παιδιά έφυγαν από την Αρτα και κατευθύνθηκαν προς την Ηγουμενίτσα. Αφού έφτασαν εκεί, ρώτησαν έναν κάτοικο της περιοχής αν έχει δει τους γονείς τους αλλά αυτός δεν ήξερε τίποτα. Τότε τους λέει:

- Μου φαίνεστε πεινασμένοι, θέλετε να σας προσφέρω μερικά φρούτα;
- Ναι, ευχαριστούμε είπαν χαρούμενα τα δυο αδέλφια.

Αφού έφαγαν, φύγανε για το λιμάνι. Ο Πολυχρόνης είπε στην Κυριακή:

- Άντε Κυριακή πάμε να φύγουμε από την Ήπειρο. Δεν βρήκαμε κανένα ίχνος εδώ.
- Εντάξει, απάντησε η αδελφή του.

Έτσι τα δυο αδέλφια μπήκαν στο πρώτο καράβι που είδαν να φεύγει για τα Ιόνια νησιά.

- Έλα Κυριακή θα πάμε στο πλοίο να κρυφτούμε στο αμπάρι, είπε ο Πολυχρόνης. Έτσι έφτασαν στην Κέρκυρα κι άρχισαν να περπατούν στα καντούνια για πολλές ώρες. Στην Κέρκυρα υπάρχουν πολλά κτήρια, που λέγονται παλάτσα. Σ' ένα απ' αυτά κάποιες νότες χάιδεψαν τα αυτιά τους και τις ακολούθησαν. Μπήκαν κρυφά σ' ένα χώρο που δινόταν μία συναυλία, γιατί δεν είχαν λεφτά να πληρώσουν εισιτήριο.

- Ακούς τη μουσική, Πολυχρόνη;
- Έλα να πάμε πιο κοντά, Κυριακή.

Πλησίασαν και είδαν μία γυναίκα που φορούσε ένα μακρύ, κόκκινο φόρεμα, είχε μακριά ξανθά μαλλιά και έπαιζε βιολοντσέλο. Δίπλα της ένας άντρας φορούσε παπιγιόν, μαύρο φράκο, λευκό πουκάμισο κι έπαιζε πιάνο.

- Ας καθίσουμε λίγο Κυριακή, ώσπου να τελειώσει η μουσική.
- Όταν όλοι έφυγαν και το κτήριο είχε αδειάσει, τα παιδιά άρπαξαν δυο νότες που απομακρύνονταν βιαστικές και σκαρφάλωσαν πάνω τους.

-Έλα, τι περιμένεις; είπε ο Πολυχρόνης στην Κυριακή. Φεύγουμε!

Μετά από κάμποση ώρα έφτασαν στη Ζάκυνθο. Ήταν χαράματα και βρίσκονταν σε μια ωραία, μεγάλη παραλία. Ξαφνικά, είδαν την άμμο να κουνιέται...

-Κοίτα Πολυχρόνη πόσα χελωνάκια πηγαίνουν προς τη θάλασσα!

-Θα είναι από τα αυγά που γέννησε η χελώνα καρέτα –καρέτα την άνοιξη.

Τότε έρχεται ένας γλάρος και αρπάζει ένα χελωνάκι. Δυο άλλα χελωνάκια πήγαιναν προς το δρόμο αντί για το νερό.

-Αχ Κυριακή! Αν συνεχίσουν έτσι και δεν πάνε προς τη θάλασσα, θα πεθάνουν.

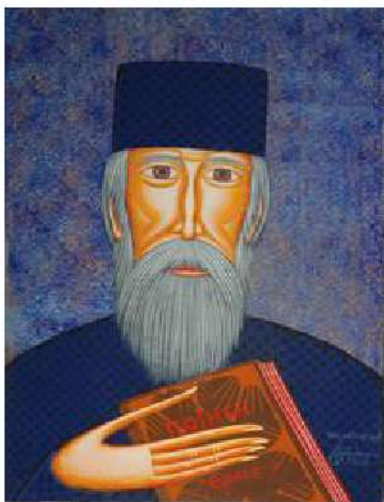
-Ας κάνουμε κάτι, Πολυχρόνη.

-Πρέπει να γυρίσουν προς τη θάλασσα.

-Έλα να τα πιάσουμε.

Κι έτσι βοήθησαν τα χελωνάκια να μπουνε στο νερό.

Ύστερα προχώρησαν και θαύμαζαν τη φύση. Ήταν τόσο ωραία! Πουθενά αλλού δεν είχαν δει τέτοια ομορφιά. Ξαφνικά ένας καλόγερος πλησίασε και τους είπε: «Παιδιά έχω πληροφορίες για να βρείτε τους γονείς σας. Συναντήστε με αύριο στην παραλία Κερί».

Ο Πολυχρόνης και η Κυριακή ξύπνησαν την επόμενη μέρα και πήγαν στην ίδια παραλία, το Κερί. Όταν φτάσανε, βρήκαν τον καλόγερο να τους περιμένει. Εκείνος έβγαλε από την τσέπη του ράσου του ένα κατακόκκινο ρόδι και τους είπε να κλείσουν τα μάτια τους. Κάτι μουρμούρισε σιγανά κι όταν άνοιξαν τα μάτια τους είδαν πως είχαν βρεθεί σε μια πόλη άγνωστη.

Τα παιδιά ρώτησαν έναν περαστικό ποιο είναι το μέρος και εκείνος τους απάντησε πως βρίσκονται στην Καστοριά. Όπως τριγυρούσαν κι έψαχναν για τους γονείς τους, είδαν τη μεγάλη λίμνη της πόλης. Στην επιφάνειά της κολυμπούσαν πάπιες και κύκνοι. Ακουσαν δυο ήχους που τους φάνηκαν περίεργοι. Ο πρώτος ήταν μια πάπια που έκανε πα πα πα λίγο πριν την πατήσει ένα αμάξι. Ο δεύτερος ήταν από έναν κάστορα, που τους κοιτούσε επίμονα κι έτριζε τα μπροστινά του δόντια.

Η Κυριακή είπε: «Αυτός ο κάστορας με τρομάζει». Κι άρχισαν να τρέχουν.

Καθώς έτρεχαν έφτασαν στο κέντρο του Αρκτούρου κοντά στη Φλώρινα. Πώς το κατάλαβαν; Είδαν μια αρκούδα που είχε πληγωθεί και οι κτηνίατροι που ήταν εκεί τη φρόντισαν, ώσπου να γίνει πάλι καλά. Ύστερα την πήγαν στο Νυμφαίο να την απελευθερώσουν. Τα παιδιά πλησίασαν στο κτήριο του Αρκτούρου να ζητήσουν φαγητό και πληροφορίες για τους γονείς τους. Οι άνθρωποι όμως εκεί δεν ήξεραν τίποτα. Αλλά τους είπαν: «Μας ειδοποίησε ένας ζωόφιλος για έναν λύκο, που είναι πληγωμένος από σκάγια κοντά στην Κατερίνη. Κάποιος παράνομος κυνηγός τον πυροβόλησε. Εμείς θα πάμε να τον

φέρουμε εδώ, να τον φροντίσουμε. Θέλετε να σας πάρουμε ως εκεί με το φορτηγάκι μας;» Τα δυο αδέρφια συμφώνησαν και πήδηξαν μέσα.

Κουρασμένα από το ταξίδι με το φορτηγάκι τα παιδιά έφτασαν στην παραλία της Κατερίνης, όπου τους άφησαν οι εθελοντές του Αρκτούρου κι έφυγαν. Στην ακρογιαλιά δεν είχε πολύ κόσμο αλλά οι ταβέρνες εκεί ήταν γεμάτες. Τα παιδιά πήγαν να ρωτήσουν, αν κάποιος γνώριζε κάτι σχετικά με τους γονείς τους. Δεν τους είχε δει κανείς αλλά τους πρότειναν να επισκεφτούν το αρχαιολογικό πάρκο του Δίου, μήπως τους βρουν εκεί, επειδή μαζεύοταν πολύς κόσμος. Έφτασαν στο Δίον, όπου θαύμασαν τα ερείπια της αρχαίας πόλης, που είχε χτιστεί προς τιμήν του θεού Δία. Δεν τους βρήκαν όμως εκεί.

Περιπλανήθηκαν για μερικές μέρες ανάμεσα στις παραλίες της Περίας και τον επιβλητικό Όλυμπο. Τελικά έφτασαν στο νομό Ημαθίας. Περιπατώντας βρέθηκαν στην Βεργίνα, στους αρχαίους Μακεδονικούς τάφους. Μπήκαν στο μουσείο και είδαν τα εκθέματα αλλά επειδή δεν έκοψαν εισιτήριο, ο φύλακας τους κινήγησε και έτσι τα παιδιά έφυγαν για τη Βέροια. Στη Βέροια τους έπιασε η νύχτα σε μεγάλες εκτάσεις από ροδακινιές αλλά ευτυχώς για αυτούς πήγαν στο μοναστήρι του Προφήτη Ηλία και πέρασαν εκεί τη νύχτα. Οι μοναχοί ξύπνησαν νωρίς το πρωί τα παιδιά και αφού αυτά έφαγαν ένα καλό πρωινό, τους διηγήθηκαν τις περιπέτειές τους. Εκείνοι τα συμβούλευσαν να συνεχίσουν την προσπάθειά τους να βρουν τους γονείς τους. Το απόγευμα οι μοναχοί τους έδωσαν τρόφιμα και χρήματα και τα αποχαιρέτησαν.

Έτσι ξεκίνησαν πάλι το ταξίδι της αναζήτησης. Έφτασαν μέχρι το υπέροχο πάρκο του Αγίου Νικολάου της Νάουσας, που το διασχίζει ένα μακρύ ποτάμι η Αραπίτσα. Εκεί ο Πολυχρόνης και η Κυριακή ψάρεψαν καραβίδες, τις ψήσανε και τις έφαγαν. Όμως όπως ανέβαιναν στο Βέρμιο άρχισε να χιονίζει, να φυσάει και να κάνει κρύο. Τα παιδιά άκουσαν ένα κοπάδι λύκων να ουρλιάζει. Έτσι αποφάσισαν να φύγουν και να πάνε προς την περιοχή της Πέλλας. Καθώς

περπατούσαν στους δρόμους της Έδεσσας, ο Πολυχρόνης άκουσε τρεχούμενο νερό να πέφτει με θόρυβο. Κοίταξε δεξιά του και είδε έναν τεράστιο καταρράκτη. Αμέσως τον έδειξε στην Κυριακή. Τα δυο παιδιά εντυπωσιάστηκαν.

Έφτασαν στα Γιαννιτσά που είναι η μεγαλύτερη πόλη του νομού Πέλλας. Πήγαν και εκεί αλλά κανένα ίχνος από τους γονείς τους. Έφυγαν από το νομό Πέλλας και περπάτησαν για το Κιλκίς. Φτάσανε στο Κιλκίς αλλά δεν βρήκαν ίχνος από τους γονείς τους, έτσι κινήθηκαν προς τα βόρεια και πήγανε στη λίμνη Δοϊράνη. Ψάρεψαν ψάρια, τα έψησαν και φάγανε. Εκεί συνάντησαν κι έναν ψαρά που τους είπε να ψάξουν στις Σέρρες. Έτσι αποφάσισαν να φύγουν για τις Σέρρες. Έφτασαν στο νομό Σερρών. Επισκέφθηκαν τα οχυρά Ρούπελ και είδαν πως πολέμησαν οι Έλληνες τους Γερμανούς το 1941.

Στη συνέχεια κατέβηκαν στο κέντρο των Σερρών και κουρασμένα θέλησαν να κοιμηθούν. Όμως δεν μπορούσαν από τις φωνές των φιλάθλων του Πανσερραϊκού, επειδή η ομάδα τους νίκησε με σκορ 2-0 την Αναγέννηση Καρδίτσας. Περπατώντας βρέθηκαν έξω από το σπήλαιο της Αλιστράτης Σερρών. Μπήκαν μέσα και θαύμασαν τους σταλαγμίτες και τους σταλακτίτες. Εκεί είδαν μια αρκούδα που μόλις είχε πέσει σε χειμερία νάρκη και κατά λάθος την ξύπνησαν. Αυτή άρχισε να τους κυνηγεί, όμως δεν τους έπιασε και τα παιδιά φοβισμένα έφυγαν για τη Θεσσαλονίκη.

Έφτασαν στην πόλη της Θεσσαλονίκης. Η Θεσσαλονίκη είναι πολύ όμορφη πόλη και έχει πολλά αξιοθέατα. Αφού ξεκουράστηκαν στην πλατεία Αριστοτέλους, όπου έφαγαν από μια μπουγάτσα, ξεκίνησαν να ψάχνουν τους γονείς τους. Στον δρόμο θαύμασαν το άγαλμα του Μεγάλου Αλεξάνδρου, πέρασαν από την ελληνορωμαϊκή αγορά, αλλά άρχισε να νυχτώνει και μπήκαν στις κατακόμβες του Αγίου Δημητρίου να κοιμηθούν. Όμως δεν ήξεραν ότι οι κατακόμβες ήταν υπόγεια νεκροταφεία και μόλις το κατάλαβαν έφυγαν τρέχοντας. Το επόμενο πρωί συνέχισαν το ψάξιμο και μπήκαν στον Λευκό Πύργο.

Ο Λευκός Πύργος το 19ο αιώνα χρησιμοποιούνταν ως φυλακή και τόπος βασανιστηρίων. Μόλις μπήκαν μέσα αντίκρισαν ένα τρομακτικό φάντασμα. Το φάντασμα ήταν ένας μεγαλόσωμος άντρας του περασμένου αιώνα με κουρελιασμένα, βρώμικα ρούχα και μακριά μαλλιά. Ανάμεσα στα μαλλιά του υπήρχαν μπερδεμένα ξερά φύλλα δέντρων. Είχε και δυο κέρατα πάνω από τ' αυτιά. Βαριές αλυσίδες κρέμονταν στα πόδια και στα χέρια του. Ήταν ένας από τους παλιούς φυλακισμένους. Αυτός τους είπε: «εσείς θα πληρώσετε για ό,τι μου έχουν κάνει». Τα παιδιά έτρεξαν να ξεφύγουν και μπαινόβγαιναν στις κάμαρες του Λευκού Πύργου πανικόβλητα, αλλά το φάντασμα τα ακολουθούσε όπου και αν πήγαιναν. Ευτυχώς βρήκαν μια παλιά ξύλινη σκάλα, που οδηγούσε σ' ένα παράθυρο-φεγγίτη στην οροφή. Πήδηξαν από το φεγγίτη πάνω σ' ένα φορτηγό με ντομάτες, που περνούσε εκείνη την ώρα. Ευτυχώς γι' αυτά, δεν χτύπησαν πολύ. Το έβαλαν στα πόδια χαρούμενα που είχαν καταφέρει να ξεφύγουν.

Έφυγαν λοιπόν από τη Θεσσαλονίκη και πήγαν στη Χαλκιδική. Την διέσχισαν και έφτασαν στο Άγιο Όρος, όπου επισκέφτηκαν πολλά μοναστήρια. Η Κυριακή όμως φοβόταν πολύ, γιατί είχε ντυθεί αγόρι...

Οι καλόγεροι όμως δεν την κατάλαβαν. Τους ευχήθηκαν να βρουν τους γονείς τους και τους έδωσαν μία βάρκα για τη Θάσο. Από τη Θάσο πήραν το πλοίο για Καβάλα και αφού έψαξαν τους γονείς τους στην Καβάλα και στη Δράμα χωρίς να βρουν κανένα ίχνος τους, έφυγαν λυπημένα για τη Θράκη.

Η πρώτη πόλη που έφτασαν ήταν η Ξάνθη. Εκεί κατά λάθος μπήκαν σ' ένα τουριστικό λεωφορείο. Όμως τελικά τους βγήκε σε καλό, επειδή είδαν όλη την πόλη και τη γύρω περιοχή. Κι επιπλέον πήγαν στην Αλεξανδρούπολη πιο γρήγορα απ' το να πήγαιναν με τα πόδια!

- Κοίτα, Κυριακή! Η παλιά Ξάνθη, το σπίτι του Μάνου Χατζιδάκι, το παζάρι και ο Μακεδονικός τάφος της Σταυρούπολης.

- Ποπό! Πολυχρόνη δες, περνάμε από το ιωνικό κάστρο Καλύβας, το δασικό χωριό Ερύμανθου και τον καταρράκτη του Λειβαδίτη!

- Η Τραχωνίου, πάντα το ξεχνάς αυτό.

Τότε ακούνε τη φωνή της Ξεναγού από το μικρόφωνο:

«Κυρίες και κύριοι, τώρα βλέπουμε το Βυζαντινό κάστρο. Πριν λίγο περάσαμε από την κεντρική πλατεία Δημοκρατίας, τις καπναποθήκες, το Λαογραφικό Μουσείο, την πινακοθήκη του δήμου Ξάνθης και αφήσαμε πίσω μας τον ποταμό Κόσυνθο. Α, και να ξέρετε πως θα κάνουμε μια στάση στην πρωτεύουσα του νομού Ροδόπης, για να ξεκουραστούμε».

Όταν φτάσανε στην Κομοτηνή, το λεωφορείο σταμάτησε και όλοι οι επιβάτες κατέβηκαν. Τότε τα παιδιά βρήκαν σ' ένα κάθισμα έναν χάρτη της περιοχής και σχεδίαζαν τη διαδρομή τους.

- Το Βυζαντινό Μουσείο, ο Πύργος Ωρολογίου και ...

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την φράση του ο Πολυχρόνης και ο οδηγός τους είπε να πάνε να καθίσουν στις θέσεις τους, για να συνεχίσουν το ταξίδι τους ως την Αλεξανδρούπολη.

Πέρασαν πολλές ώρες ώσπου ξημέρωσε και οι πρώτες λαμπερές ακτίνες του ήλιου τους ξύπνησαν. Μετά από λίγο άκουσαν από τα μεγάφωνα πως φτάνουν στο λιμάνι της Αλεξανδρούπολης.

- Κοίτα Πολυχρόνη! Κοίτα! Ο φάρος του λιμανιού! Πόσο ψηλός είναι, για να φαίνεται από μακριά το φως του.

- Έχεις δίκιο. Έλα όμως γιατί πρέπει να βρούμε ταξί να πάμε στο Σουφλί. Έχω μια διαίσθηση ότι οι δικοί μας θα είναι κάπου εκεί κοντά. Μην απομακρύνεσαι.

- Σωστά, γιατί με τόσο κόσμο και με τόσους πολλούς πρόσφυγες που έρχονται από την Τουρκία, μπορεί να χάσουμε ο ένας το άλλον.

Μετά από μια ώρα το ταξί σταμάτησε στο Σουφλί.

- Επιτέλους, φτάσαμε!

- Κυριακή, αυτοί εκεί πέρα, οι ζητιάνοι, με αυτό το σκαλισμένο ξύλο που κρατούν κι έρχονται προς το μέρος μας, μου φαίνονται επικίνδυνοι.

- Έχεις δίκιο Πολυχρόνη, έλα να κρυφτούμε μέσα σε αυτό το μαγαζί με τα μεταξωτά υφάσματα.

Έτσι τα παιδιά μπήκαν μέσα στο κατάστημα χωρίς να τα καταλάβει κανείς και μόλις σιγουρεύτηκαν ότι ήταν ασφαλή βγήκαν έξω και συνέχισαν τον δρόμο τους, αφού πρώτα είχαν θαυμάσει τα ωραία μεταξωτά που είχαν όλα τα χρώματα.

Συνέχισαν να ταξιδεύουν μέχρι την Ορεστιάδα. Εκεί ρώτησαν έναν περαστικό:

- Συγγνώμη, μπορείτε σας παρακαλώ, να μας πείτε ποια είναι αυτή η πόλη;
- Το όνομα της πόλης είναι Ορεστιάδα και καλύτερα εσείς, παιδιά μου, να πάτε κάπου να προστατευτείτε, γιατί θα βρέξει σε λίγο.

Τα παιδιά προχώρησαν λίγο πιο πέρα και βρήκαν μια αποθήκη, για να προφυλαχθούν από τη δυνατή βροχή. Ήταν όμως κλειδωμένη κι έμειναν κάτω από το υπόστεγο. Καθώς έβλεπαν γύρω τους τον απέραντο κάμπο φυτεμένο με ηλιοτρόπια, τη βροχή να πέφτει παντού και μύριζαν το βρεγμένο χώμα, παρατήρησαν μια μικρή σταγόνα με χέρια, πόδια και πρόσωπο. Αυτή έπεσε ακριβώς μπροστά στα παιδιά κι άρχισε να τους μιλάει!

- Μη φοβάστε, είμαι ο Ακης Δροσοσταλάκης και σας έχω μία πληροφορία για το πού θα βρείτε τους γονείς σας.
- Αλήθεια; Για λέγε! Είπαν και τα δύο παιδιά μαζί συνηθισμένα στα παράξενα.

- Θα βρείτε τους γονείς σας, όταν σταματήσει η βροχή, σε ένα χωριό, στον Προβατώνα Έβρου, τους είπε ο Άκης Δροσοσταλάκης. Και αμέσως μετά εξανεμίστηκε.

Τα παιδιά ρώτησαν κι έμαθαν πού είναι το χωριό και κατευθύνθηκαν προς τα εκεί. Σε λίγο συνάντησαν τους γονείς τους στο αγροτικό ιατρείο.

- Μαμά!

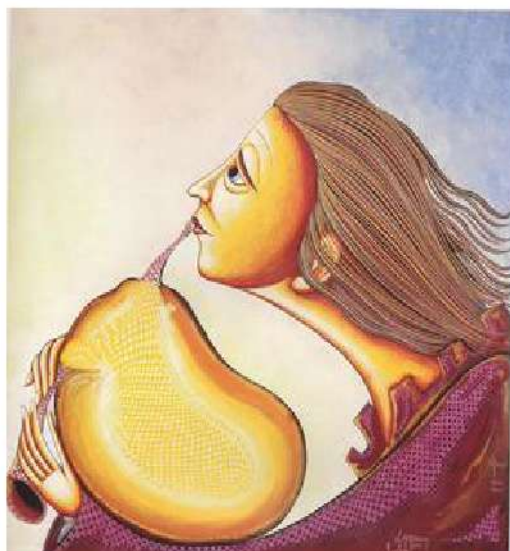
- Μπαμπά!

- Καλέ, τι γυρεύετε εσείς εδώ; ρώτησε ξαφνιασμένη η μητέρα.

- Ναι, γιατί δεν είστε στο σπίτι με τον παππού; ρώτησε ανήσυχος κι ο μπαμπάς.

Αμέσως αγκαλιάστηκαν συγκινημένοι και οι τέσσερις. Ήταν ξανά ολόκληρη η οικογένεια μαζί. Επειτα, για ώρες πολλές, κουρασμένοι κι αγκαλιασμένοι, έδιναν χάρδια κι εξηγήσεις...

Μετά από λίγες μέρες τα δυο αδέρφια βγήκαν μια βόλτα στο χωριό κι άκουσαν μια μουσική τόσο ωραία και λυπητερή να τους χαϊδεύει τ' αυτιά. Όταν κοίταξαν πίσω τους να δουν από πού έρχεται, αντίκρισαν έναν μουσικό που έπαιζε ένα όργανο παράξενο. Όμοιό του δεν είχαν ξαναδεί. Εκείνος έμοιαζε με τον Ορφέα, όπως τον ήξεραν από μια εικόνα του βιβλίου Μυθολογίας αλλά ... Τότε τα παιδιά φώναξαν έντρομα:

- Α, α, α, α, α! Κι άλλο φάντασμα!

- Γιατί, Θεέ μου, βλέπουμε εμείς όλα τα στοιχειά σε αυτό το ταξίδι;

- Ηρεμήστε! Εγώ είμαι ο Ορφέας και ήρθα να σας παίξω μουσική και να σας πω την ιστορία μου. Για τον καιρό που πήρα μέρος στην Αργοναυτική Εκστρατεία και τότε που κατέβηκα στον Άδη, για να βρω την αγαπημένη μου Ευρυδίκη. Τα παιδιά τον άκουσαν προσεκτικά και στο τέλος λυπημένα που ο Ορφέας και η Ευρυδίκη δεν κατάφεραν να ξαναμιξουν, του ζήτησαν να παίξει ακόμη λίγη μουσική. Τους έκανε τη χάρη, ώσπου χάθηκε στον ορίζοντα αργά αργά ...

Τα παιδιά επέστρεψαν στο ιατρείο συγκινημένα.

Μετά από λίγες μέρες...

- Επιτέλους γυρίζουμε σπίτι μας, Κυριακή!

- Επιτέλους, αδερφούλη.

Ντριιιιιν, Ντριιιιιν, ντριιιιιν.

- Τι είναι αυτό; Μαμά;

- Δεν ξέρω. Σαν ξυπνητήρι ακούστηκε!

Μετά από λίγο ...

- Όπα, Κυριακή, πού βρισκόμαστε;

- Μου φαίνεται πως είμαστε στο σαλόνι του σπιτιού μας, δίπλα στο Χριστουγεννιάτικο δέντρο μας.

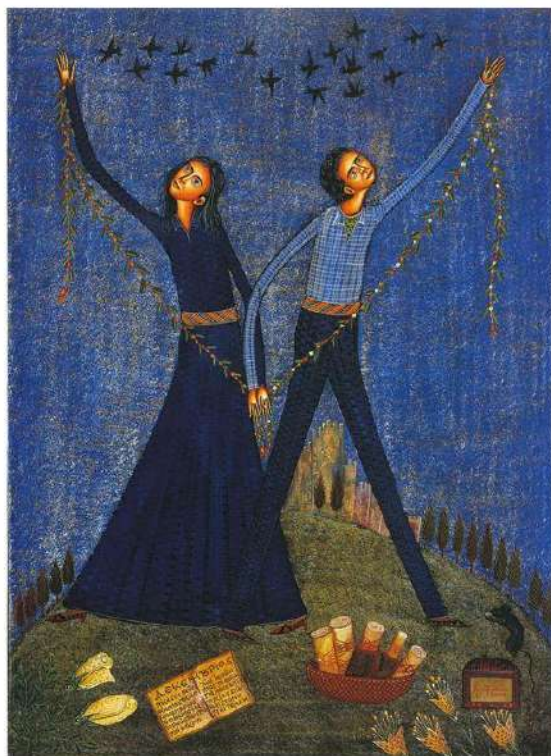
- Ουφ! Εντάξει. Ηρέμησα. Ξέρεις, είδα ένα όνειρο παράξενο, ότι πήγαμε, λέει, ένα μακρινό ταξίδι ως τη Θράκη αναζητώντας τους γονείς μας και στο δρόμο μας συνέβησαν περίεργα πράγματα. Θέλεις να σου το διηγηθώ;

- Μη μου πεις πως στην αρχή φύγαμε μαζί από την Κρήτη πετώντας...

- ...πάνω στην πλάτη ενός ταύρου, που ...

- ...ήταν ο Δίας μεταμορφωμένος! Α! Και εγώ το ίδιο όνειρο είδα! Είναι δυνατόν;

Τότε τα δυο παιδιά απορημένα και φοβισμένα πιάστηκαν χέρι χέρι και φώναξαν ταυτόχρονα: «Ήταν όνειρο ή μήπως ... ;»

ΤΕΛΟΣ